

Dumnezeul de a doua zi

de mimi branescu

Ea: *Femeia la 30 de ani.*

El: *Barbatul la 30 de ani.*

Fiecare retraieste separat aceasta poveste.

Din lipsă explicabilă de fonduri, respectiv ce nevoie are țara asta de teatru când lumea moare de foame pe străzi, veți asculta numai, povestea de dragoste a doi tineri care nu mai sunt tocmai tineri. Vom încerca să găsim împreună trei răspunsuri. Unu-ce vină au ei că s-au născut aici. Doi-ce vină au cei care i-au născut aici. Și trei- cu ce sunt ei vinovați că regimul comunist nu a ținut o veșnicie. Acțiunea se va desfășura foarte discret într-un decor auster, din același motiv pe care l-am amintit mai sus. Vă sfătuim să nu aveți așteptări foarte mari, noi știind deja că dumneavoastră ați pierdut banii, în eventualitatea în care ați plătit biletele. Și noi mai știm că nu o piesă de teatru va schimba lucrurile ci un cataclism. Această scriere, forțându-se a fi, dacă ne dați voie, o incantație. Și noi vrem să fie pace pe pământ, dar după un cutremur. În concluzie- vrem cutremur pe pământ!

Tabloul 0

El: România 2004. Țară aproape liberă de prejudecăți, accidental în Nato, niciodată în Comunitatea Europeană.

Ea: România, anul de grație 2004. Dumnezeu, pe sub nori, ne mângâie pe creștet. Iar noi, timizi, ne rușinăm...

tabloul 1

El: Iubito, ai avut dreptate\ Foarte bine c-ai plecat \ Nu e grea singurătatea\ Doar că-mi tot vine să plâng\ Și-am început să beau, ca să te uit\ Am băut, la început, ce mai era prin frigider\ Apoi am băut ce mai era prin casă\ Televizorul, canapeaua, scaunu' ăla cu spătar, pe care îți plăcea ție să stai / ...L-am băut primu'\ Puloveru' de la maică-ta\ ... /Am rezolvat și câinele/ L-am uitat o noapte afară și- a dispărut/ Apropo, ca o glumă/ Cel mai bine te uit cu coniac/ ...Mă, mi-e atât de rău după ce beau că uit și de mine/ (*râde*) Altfel, îți mai spun din când în când că îmi pare rău, da nu cum ar trebui/ ...Astazi am cumpărat o sticlă cu ceva mai tare decât am băut până acum/ N-am deschis-o pentru că vreau să duc scrisoarea asta la poștă/ Paris, rue de ciel, numărul 89- Doamnei (*cu accent francez*) **Marcel** Antoaneta, dacă am înțeles eu bine.../ Am scris-o, așa, în franceză/

PS. Toni... aici plouă!... Futu-I gura ma-sii.

Același.

tabloul 2

Ea: Mama, 54 de ani. Absolventă arhitectură. 6 case, respectiv, un apartament cu patru camere în Ozana, casa copilăriei mele, un apartament cu două camere la etajul 10 în Titan vav de policlinică, o garsonieră la Universitate, un atelier de pictură pe Covaci, lângă studioul de teatru Casandra, o casă de vară la Naipu, județul Giurgiu o altă casă de vacanță la Văratec, plus un teren moștenire, la valea Lupului în județul Iași. Fiică de preot rătăcită în filozofie, cu obscure capacități extrasenzoriale. Pictează îngeri pe orice, după care îi face cadou oricui. Încălțită într-o relație halucinantă cu Bunul Dumnezeu, pe care, sunt convinsă că deja l-a terminat psihic. Fostă glorie în tinerețe. Îi plac mondenitatea, bărbații tineri, femeile pe care poate să le manipuleze, sexul în aer liber fără prezervativ pentru că oricum nu mai are nimic de pierdut, fustele mini și discuțiile lungi și obositoare despre nimic. Nu sunt sigură că nu-i si lesbiană. De 7 ani prinsă într-un amor tomnatic, mult prea static pentru capacitatea ei de efort. Vopsită, de regulă, blond.

EL: Tata, 7 clase, fost comunist actualmente simpatizant P.R.M. O casă pe pământ la țară, făcută cu mâinile lui, unde numai el hotărăște cand și de ce se bate un cui. 59 de ani, destul de isteț, cu câteva realizări importante pe plan local (el a inventat foarte ușoara căruță-camion cu capacitate dublă recomandată în transportul cocenilor de porumb și rapida bicicletă acționată cu arc de ceas, amândouă atât de cunoscute și necesare nouă azi.) Autodidact. Două supercărți citite la activ- mondo umano- de nu știu cine scrisă și încă una despre care nu sunt sigur că există. Fără prieteni, deoarece s-a prins la timp că aceștia nu vor altceva decât să-i reguleze, cu el de mână, nevasta. Ultradepresiv. În tinerețe poet popular. Nu a iubit-o niciodată pe

mama, dar dintr-un imbold artistic, i-a dăruit în urma mai multor violuri, patru copii. Momentan- alcoolic convins. Fără obiectiv.

Ea: Tata... Bio-fizician. Două case, dintre care una-vilă în coproprietate, și un apartament cu două camere în Iancului. 55 de ani, încleștat într-o relație adolescentină cu o persoană de vârstă a doua. Proaspăt descoperitor al erecțiilor mai lungi de zece minute și al mușcăturilor de gât în timpul actului sexual netimorat. Poate deveni un intelectual foarte fin când e părăsit. Deține informații strict secrete, pe care nu o să le dezvăluie niciodată deoarece nimeni nu are nevoie de ele. Membru onorific într-o importantă organizație internațională, filiala europa de est, al cărei nume nu pot să-l dezvălui pentru că nu-l știu. Nici eu nici altcineva, pentru că nu există. Și cotizant fanatic la o sectă unde alții îi învață pe ei în schimbul unei taxe lunare, de ce s-au născut și ce înseamnă fericirea. Respectivii editând și o broșură, mulțumită aportului financiar generos al bunului meu tată, care a înțeles printre primii cât de necesar este pentru români să afle cum pot să devină fericiți în 24 de ore cu numai un milion de lei. Chel, nefumător, transcedental, miop. Știți expresia aia, și futut în cur și cu bani luați? Cam pe-acolo...

El: Mama, de doi ani, poposită înger...

tabloul 3

Ea: Intrasem într-un magazin și-mi cumpărasem o pereche de pantaloni cu buric. Dintr-aceia cu talia joasă. Și-apoi plecasem așa, crazy și cu buricul tulburător de sexi, să mă plimb. Mă scosese din sărite o pipiță de-asta de 16 ani cu corp superb descălecată dintr-o mașină decapotabilă, pe care am

surprins-o când se uita la mine cu milă. De fapt nu stiu daca ea m-a enervat sau faptul ca masina din care coborase avea numar de Franta. Intotdeauna am iubit Parisul, fara sa ajung vreodata sa-l vad. Nu stiu de ce. Poate de la frumosul Paris care, candva, a rapit-o pe si mai frumoasa Elena... De departe, aia a fost cea mai îngrozitoare dimineață din viața mea.

El: Cu o noapte înainte nu dormisem deloc. Un nenorocit de vecin chiuise din zece în zece minute. Nu mai știu exact ce căcat de sărbătoare fusese... Sfântul Ion, Mihail și Gavril...oricum nu contează. Ideea e că eu, după o noapte nedormită, sunt ca un șobolan nenorocit. Traversam oricum o perioadă neagră. De câteva luni împlinisem treizeci de ani și încă nu puteam să înțeleg cum reușisem ca până la vârsta asta să nu fac nimic memorabil. Cum să spun, nu îndrăznisem să-mi doresc s-ajung chiar Ricki Martin, dar măcar un fotbalist onorabil, la o echipă de jumătatea clasamentului din China sau Indonezia, ceva acolo...Încercasem chiar să descopăr eroarea, scriind o listă cu pașii greșiți pe care îi făcusem până atunci în viață. Însă... nu-mi descoperisem nici o vină. Ba, dimpotrivă, umplusem lista cu virtuți. Unele dintre ele de mare calitate umană. Și acest lucru îmi adâncise și mai tare confuzia.

Ea: Și cu buricul gol, lucrurile stau la fel. În dimineața aceea cred că și în curul gol dacă aș fi umblat, desi nu sunt genul, nu s-ar fi schimbat nimic. Când ai o dimineață de căcat înseamnă că ai o dimineață de căcat. Și cel mai bine e să accepți asta. Trebuie să o lași în pace. Nu te pune cu ea pentru că dacă se ambiționează, te nenorocește!

El: Știi cum e când după o noapte de nesomn intri dimineața în baie și vezi că nu mai ai șampon, săpun, că ți s-a terminat deodorantul și oricât de tare ai sugruma pasta de dinți nu mai vrea să iasă nici o picătură din ea? Ei, bine, în cazul meu și apa caldă era oprită.

Ea: Ma afundam cu fiecare pas. Coboram, parca, niste trepte. Si-mi tot veneau in cap acorduri de pian. Desi nu mi-a placut niciodata pianul, am terminat conservatorul la sectia pian. Tata si-a dorit foarte tare sa fac asta. E foarte sensibil la succesiunea la major, fa sapte, re diez. Din pacate, nici un compozitor celebru nu a rezonat la aceleasi acoduri, eu fiind astfel aleasa sa-I alin acest cumplit dor, aproape zilnic, de-a lungul intregii copilarii. Pot spune ca am avut noroc imbratisand pianul, mamei mele placandu-I foarte tare cursele de motociclete.

El: Burta ei mi-a atras privirea. N-avea o burtă mare. Sigur, nici mică nu era dacă mi-a atras privirea. Dar era foarte sexi. Buricul mai exact. Și mersul ei...parcă mergea în sus ...N-am mai putut să-mi dezlipesc ochii. M-am ținut după ea vreo trei străzi. Parcă cineva mă împingea să o urmez. Deși mă grăbeam să ajung în altă parte. Nu-mi mai amintesc exact unde, dar era o întâlnire foarte importantă...în perioada aia nu prea obișnuiam să ies din casă fără un motiv serios...

Ea: După câteva clipe de mers bezmetic pe străzi, ghinionul m-a împins să întorc privirea spre o vitrină de bijuteri...Și m-am văzut, printre cercei, brose și inele de aur... O focă gravidă cu ochii umezi, singură și înfiptă într-o pereche ridicolă de pantaloni cu buric. O geantă în care el înghesuisese cu

pumnii crizele de personalitate... Futută bine și abandonată. Cam asta era, pe scurt, situația în care mă aflam.

El: Eram în spatele ei, deja îi simțeam mirosul, când s-a oprit brusc în fața unei vitrine. Niciodată nu au întors femeile capul pe stradă după mine...Ce vreau să spun e că nu mă așteptam să-mi sară în brațe. Nici nu a făcut-o. Mi-a privit doar chipul, în geam... Am transpirat instantaneu. M-am simțit, cum să spun, pentru prima oară în viață-BĂRBAT. A fost dragoste la prima vedere. Mă uitam trăsnit la ea și nu-mi venea să cred că și ea se uită la mine. Nu prea-i vedeam ochii din cauza soarelui, dar eram singura persoană din spatele ei....și-am înțeles ... Ea era...

Ea: Niciodată să nu te uiți în ochii tăi când ai o dimineată proastă. Pentru că ce găsești acolo, te distruge. Nici nu știu dacă eram supărată pe el. Știam că o să plece. De câteva săptămâni se purta foarte ciudat. Îmi aducea flori, vorbea cu mine... Îmi tot spunea că sunt o femeie minunată. Niciodată nu mai făcuse asta până atunci. Îmi dădea încredere. Încerca să se asigure că n-o să mor după ce o să plece. Sau ceva de genul ăsta. Nu știu de ce au bărbații nevoie de asta. Le place să creadă că ușa ta va rămâne mereu deschisă pentru ei. Că tu o să-i iubești toată viața, o să-i respecti și de ce nu, o să te bucuri de fericirea lor în brațele altor femei. Ba chiar, din cand in cand, in perioadele lor de cumpana, o sa-I primești in patul tau, neintrebandu-I niciodata nimic, doar ascultandu-le nelinistile si mangaidu-I. ... Simțeam cum se ridică ușor, ușor, plânsul amestecat cu voma. Genunchi, pântec, ficat, umeri, gât...

El: În clipele alea sunt sigur c-am avut puteri supranaturale...Simțeam cum intru în corpul ei, cum o cuceresc centimetru cu centimetru...genunchi,

pântec, ficat, umeri, gât...Si nu stiu de ce imi rasunau în urechi sfaturile tatalui meu: “femeia...tre’ sa intri tare în ea. Ca daca o lasi asa, ti se urca-n cap. Si daca ti s-a urcat în cap, n-o mai dai jos. Si c-o femeie grasa si rea pa cap...da-o-n pizda ma-sii, ca aia nu mai e viata”.

Ea: Și-am rupt-o, îngrozită, la fugă, încercând să scap de privirea necruțătoare a celui mai înverșunat dușman al meu...Eu însămi.

El: Și a început, ușor, să alerge, invitându-mă, parcă, la dans....

Ea: Am alergat o oră cred, încercând din răputeri să mă desprind de mine însămi ca dintr-o blană îmbâcsită. Aș fi vrut să pățesc ca în BACK TO THE FUTURE, știi filmu’ ăla cu mașina timpului care la o anumită viteză dispare în altă lume? Numai că de câte ori eram foarte aproape să mă desprind, îl vedeam în brațele nenorocitei ăleia cu față de copil. Și în clipa aia simțeam ce simte o mașină când cineva îi scoate brusc cheia din contact la 200 de km la oră. Și o luam de la capăt. Nu puteam să mă opresc pentru că aș fi început să vomit...doar închideam ochii...și fugeam. De el, de ea, de mine...de tot!

El: Nu mai atingea pământul...Zbura. Sunt sigur că în dimineața aia, avea aripi. Da, așa este. În dimineața aceea am văzut prima oară cum zboară un înger. Dacă în vitrină m-am îndrăgostit de ea, cu zborul ăsta m-a cucerit definitiv. Cu fiecare colț de stradă o iubeam tot mai mult...

Ea: Și dintr-o dată, viteza a început să crească...Parcă nu mai fugeam eu, parcă altcineva mă împingea de la spate. Alergam atât de tare că nu mai

simțeam nimic...vedeam doar niște linii lungi și de undeva se apropia ușor, un vuiet...

El: Am trecut pe lângă ea aproape lovind-o, când s-a oprit. Pentru că deja prinsesem și eu o viteză foarte mare. Am avut nevoie de câțiva metri ca să mă opresc. Mi-am dat seama că ieșisem din oraș...A stat pe loc câteva clipe...apoi s-a întors brusc spre șosea.

Ea: Vuietul devenise mai clar...spunea vino, vino, Și mi-era foarte cald.

El: Nu știu exact când și-a scos scos tricoul și sutienul, pentru că a făcut-o foarte repede. Și am văzut-o goală...din spate cei drept...Pentru că deja călca hotărâtă șoseaua îndreptându-se spre nu știu unde...

Ea: Simțeam că o să iau foc...și parcă îmi strângea cineva capul într-o menghină...asta cu menghina sună a clișeu? ...de fiecare dată când povestesc întâmplarea asta găsesc mici defecte și încerc să le corectez din mers...sigur, nu în locurile esențiale...o mai cosmetizez puțin...pentru că iubesc foarte mult această întâmplare...e cea mai importantă din viața mea, nu?

El: N-am lăsat-o să se dezbrace de tot, pentru că venea un camion. O iubeam deja foarte mult și nu aș fi vrut pentru nimic în lume să o pierd. Știam că am întâlnit femeia vieții mele, și dacă aș fi pierdut-o, aș fi pierdut tot.

Ea: Am simțit cum cineva mă apucă cu putere de umăr și mă trage în spate. Apoi am auzit un camion claxonând lung, ..și aici cred că este un loc unde aș putea să mai schimb câte ceva. Un camion sună așa, banal. Un camion.

Sigur, e mai bine decât o căruță....dar câteva camioane cred că e mai potrivit...sau niște așa e cel mai bine. Niște camioane...Și mi s-a făcut frig...

El: A început dintr-o dată să tremure. Deși afara era chiar foarte cald...

Ea: Eram aproape goală, cu un tip, pe marginea șoselei. Știi că se spune -ce anume ți-a plăcut la el prima oară? Ce te-a atras? Pe mine ochii. Durerea din ochii lui. Avea o privire, cum să spun, din altă lume. Pleoapele îi erau aproape căzute ...m-a cutremurat. Eram sigură că e genul acela de bărbat care scrie poezii.

El: Exact în clipa în care am pus mâna pe umărul ei ca s-o opresc, am simțit cum o nenorocită de musculiță se înfinge cu putere în ochiul meu stâng. Știi cum e când îți intră ceva în ochi? N-am vrut ca primele mele cuvinte să fie spuse cu ochii închiși, așa că am tăcut. Ce era să fac? Mă ustura cumplit.

Ea: Cum mi-a văzut chipul, s-a încruntat brusc și a început să plângă. Fără nici un cuvânt. Avea un fel tare ciudat de a plânge. Ca un copil. Și se tot freca la un ochi. Era...duios. Și cu toate că era cea mai nenorocită dimineată din viața mea, am simțit nevoia să-l ajut. L-am mângâiat pe obraz, apoi l-am strâns în brațe.

El: Deși mă ustura destul de tare ochiul, deși era prima oară când o vedeam, deși nu obișnuiesc să fac așa ceva pe marginea străzii...când m-a atins, am avut erecție. A fost cea mai rapidă și mai nenorocită erecție din viața mea.

Ea: S-a lipit strans de mine și n-a mai vrut să-mi dea drumul. Aștepta asta de o viață. Parca încerca sa se ascunda... Era mai părăsit ca mine. Și mai singur. Nu știu cum am început să ne sărutăm...

El: Eram îmbrăcat cu niște nenorociți de pantaloni italienești, dintr-un material foarte subțire și fără buzunare. Și vara nu purtam niciodată chiloți, pentru că mă iritam... Nici în mână nu purtam nimic, o fărâmă de geantă, ceva, după care să mă ascund, pentru că îmi plăcea să creadă lumea că tocmai am coborât din mașină. N-am stiut cum sa ma feresc altfel...asa ca am îmbrățișat-o... nu vream să creadă că sunt un mucos care nu a mai atins în viața lui o femeie. Numai că ea a început să mă sărute și îmbrățișarea s-a complicat...

Ea: Mă strângea în brațe ca un nebun. Plângea și își ștergea disperat ochii ca să nu observ că plânge.

El: Nu știam ce să mai fac...erecția nu dădea semne de retragere... și simțeam musca aia nenorocită cum se zbate în ochiul meu...

Ea: Nu-i nimic, i-am zis. Și mie mi se întâmplă. Știam că cei care scriu poezii sunt de regulă foarte timizi. Și-am început să plâng și eu...pentru el, pentru mine, și pentru alte chestii...

El: Ai sărutat vreodată o femeie în timp ce plânge? Eu, până atunci, nu. În viața mea nu mă mai sărutase nimeni cu atâta patimă... Și, poate de la oboseală, că alergasem destul de mult și nu prea eram antrenat, poate dintr-o

neatenție, sau poate din cauza nenorocitei ăleia de musculiție, cine știe... am ejaculat.

Ea: A fost incredibil...te rog să mă crezi...IN-CRE-DI-BIL!

El: Imediat după, am trait câteva secunde din viața unei omide. Fără coloană vertebrală și...low energy...Singurul lucru demn pe care îl mai puteam face era să o rup la fugă. Și mi-a trecut prin cap. Numai că nu eram sigur că și ea, la rândul ei, o să alerge după mine. Am încremenit într-un rânjel penibil, așteptând hohotul ei de râs. Numai că ea nu a început să râdă...Poate și asta m-a făcut să rămân acolo, în fața ei, ca un idiot. M-a privit destul de lung, apoi m-a luat de mână, și am mers în casa ei.

Ea: Așa a început totul. Sigur că era un necunoscut. Sigur că era o nebunie. Sigur că eram gravidă. Sigur că eram într-o îngrozitoare depresie. Sigur, sigur, sigur. Nici astăzi nu pot să-mi explic de ce. Chestia asta, să-ți ejaculeze un bărbat în brațe, doar pentru că l-ai sărutat, m-a făcut să mă simt cea mai dorită femeie din lume. Știu că putea să fie un pervers nenorocit, un criminal, un monstru.... Și pe deasupra aveam copilul unui alt bărbat în pântec... Dar nu mă simt vinovată cu nimic.

El: N-am mai cucerit niciodată o femeie ejaculând în brațele ei pe marginea străzii având o musculiță în ochii ...cu atât mai puțin o viitoare mama. Dacă mi-ar fi spus cineva înainte că asta poate fi o metodă de cucerit femei, sunt sigur că ar fi avut nevoie de foarte mult timp să mă convingă...și eu sunt un tip credul.

Ea: Mama a fost foarte încântată de această poveste. I-a plăcut foarte tare numele lui, Martin, deși pe el nu-l chema așa. M-a întrebat apoi, dacă Martin ăsta are casă, pentru că ea nu mai poate să găzduiască o nouă poveste de iubire de-a mea. Și e foarte bine că sunt deja însărcinată diminuându-se astfel riscul de a mai rămâne încă o dată atîta vreme cît deja sunt. Și mi-a mai spus că are și ea dreptul la viața ei personală, măcar acum, la a doua tinerețe. Și nu în ultimul rînd, să nu cumva să uit să-l sun pe data de 26 pe hipopotamul care o fute pe ea acum, deoarece atunci va fi ziua lui de naștere și îi place să primească multe telefoane de felicitare. Dar să nu cumva să vin să-i urez personal ceva, pentru că or să dea o petrecere și sunt invitați numai prietenii...

El: N-am mai apucat să-i povestesc mamei nimic despre asta...

Ea: Tata s-a îmbulzit să-mi explice că e o chestie complicată și supermodernă, chiar trendy și că sunt o femeie incredibil de norocoasă. Că numai 0,2 % din femeile gravide au șansa să se reîndrăgoastească de un alt bărbat în timpul sarcinii. Că de regulă toată sarcina și încă trei patru ani după, femeia însărcinată suferă după tatăl copilului. Din această cauză copiii care trăiesc în primii ani ai vieții fără tată devin mai târziu foarte mămoși. Pentru că mamele părăsite, încearcă să suplinească lipsa celuilalt părinte cu un surplus de afecțiune. Mai exact, intră peste ei în baie când aceștia fac pipi până pe la 19- 20 de ani își fac baie împreună cu ei și multe alte chestii de-asta din care nu am înțeles nimic. După care i-a sunat telefonul și a năvălit pe ușă afară, neuitînd să-mi înghesuie în palmă 1 milion de lei, rugându-mă să stau liniștită că vom mai discuta și data viitoare despre asta. Acum trebuie

să meargă s-o ia cu mașina din fața facultății particulare pe Yola, aia pe care o fute el acum, care nefericita a mai ratat un examen de admitere la psihologie sau la pedagogie... și din pricina asta e foarte, foarte tristă. Și lui nu-i place să o vadă tristă... pentru că el o iubește foarte mult...

El: Singura nelămurire a tatălui meu a fost de ce alerga ea, gravidă fiind, pe marginea șoselei? Și cum de am putut să mă îndrăgostesc de o femeie gravidă când sunt atâtea femei negravidă pe pământ? Nu cumva sunt homosexual? N-am avut timp să-i povestesc chiar totul pentru că în cele 12-14 minute de discuție destul de relaxată altfel, s-a emoționat atât de tare încât s-a îmbătat crișă. După care a început să-mi cante o doină populară cu subiect, în opinia lui, edificator. Ceva despre cine a pus cârciuma-n drum/ăla n-a fost om nebun/, îndepărtându-se în acest fel, evident, în încercarea lui disperată de a-mi da un sfat coerent, de subiect. Incepând apoi, inevitabil, să-și plângă viața personală atât de plină de nenoroc și sfârșind prin a-mi cere bani pentru plata telefonului fix, factura depășind din nou un milion de lei, lucru inexplicabil, atata vreme cât el nu ridicase receptorul nici macar să-mi ureze la multi de ziua mea, (tocmai) din economie. Tot el lamurind într-un final problema : când e să se aleaga prafu' se alege prafu' de toate, reluându-mi încă o dată vechea și emotionanta poveste, respectiv pasajul cu ce câine a fost el și ce javră a ajuns, și că-i fute în gură pe-ăștia care sunt acum la putere. Și, dintr-un sentiment patern greu de controlat mi-a mai spus o dată printre dinți că el m-a făcut pe mine și nu eu pe el reamintindu-mi că poate să-mi facă foarte mult rău dacă vrea, și asta doar așa, pentru că el e tatăl meu și nu invers, cum as fi vrut eu.

Ea: Norocul nostru a fost că el avea un apartament cu două camere confort doi, într-un bloc de zece etaje, undeva, la iesirea din oraș.

El: Ea locuia într-un apartament cu trei camere confort unu, cu baia și bucătăria la comun. Împreună cu două tipe, una dintre ele deja măritată, iar alta, rămasă dintr-o poveste sfâșietore de dragoste, cu un copil care semăna leit cu cel mai bun prieten al celui pe care îl iubise ea...respectiv cel care, în opinia ei, ar fi trebuit să fie tatăl acestui copil...sau cam așa ceva...nu mai știu exact, pentru că în cele câteva clipe în care am pus într-o geantă și două cutii de carton lucrurile ei, am auzit de atâtea ori povestea asta încât atunci când am plecat am uitat-o complet...Una peste alta, nu mi-a fost greu să o conving să locuim împreună. Apartamentul meu avea și o jumătate de metru de balcon închis...adică, orice s-ar spune, eram o partidă...aveam o casă în România.

Ea: 48 de metri pătrați cu balcon baie și bucătărie. Bucătăria era o nișă de fapt dar am închis cu o perdeluță pe care a desenat el o clanță. Semăna izbitor de tare cu o ușă... M-am mutat la el ca dintr-o camera în alta. Numai că aici, de cum am deschis ușa, m-am simțit din nou acasă. După foarte multă vreme.

El: Am trăit prima lună de vis din viața mea. Se trezea în fiecare dimineață veselă. Era de un optimism incredibil. Aveam un scaun vechi, cu spătar. Îi plăcea să se așeze pe el și să mă privească minute în șir fără nici un cuvânt. De câte ori se uita în ochii mei, îmi venea să fac ceva important pentru omenire. Să opresc războiul din Iraq, să descopar cine l-a împuscat pe Kennedy...ceva de genul ăsta. Cred că în aceea perioadă puteam să dăruiesc

munți...Era imposibil să nu o iubești...Atunci am inteles de ce, pe timpuri, cavalerii se luptau în turniruri pentru inima femeii iubite...

Ea: Deși avea mai degrabă o alură de rugbyst, era de-o delicatețe uluitoare...S-a chinuit o dată o noapte întreagă să convingă o muscă (că trebuie) să iasă afară din cameră, scuzându-se în mii de feluri, nedorind să o omoare pentru că și ea avea dreptul să trăiască, ca toți ceilalți...Iubea foarte mult viața...Iar eu (*in soapta*) îl adoram...

El: După asta, burta a început brusc să crească, copilul să se miște și din respect pentru el am încetat să mai facem dragoste. Erau momente când simțeam că e al meu. Eram chiar foarte hotărât să încep să muncesc mai mult, pentru a-i asigura o viață mai bună.

Ea: Așteptam împreună să nasc. Ii alesesem deja numele. Martin... Tipul ăsta, care ejaculase pe stradă, în brațele mele, mă iubea foarte mult.

El: Începusem să fiu nervos...pentru că se apropia momentul să devin tată. Nu e cel mai ușor lucru să fii tata. Cu ea nu am vorbit niciodată despre cel dinaintea mea...Pur și simplu nu am avut când...ne iubeam prea mult ca să pierdem vremea cu vorbe...Îi eram profund și sincer recunoscător acelui om, că o părăsise. Atât.

Ea: Citise undeva că sugarul se trezește foarte des în timpul nopții și atunci trebuie să fie cineva la capul lui... ca să nu se simtă singur mai târziu. A încercat, în câteva rânduri, să-mi explice și mie, dar nu am înțeles. Își luase un ceas cu vibrații, ca să nu mă deranjeze pe mine, și-l punea să sune

noaptea din oră în oră...fuma o țigară, apoi se culca la loc...ultima mea lună de sarcină a fost foarte obositoare pentru el...

El: E foarte important sa te simti iubit din prima clipa. Copiii simt cand sunt doriti. Pe ei nu poti sa-I minti niciodata. Si chiar daca se mai prefac din cand in cand ca nu observa...ei stiu.

Ea: Statea la panda, ca un catel. Doar ridicam ochii si incepea sa se agite. Parca ma implora sa-I cer sa faca ceva. Auzisem si eu ca atunci cand sunt insarcinate, femeile au tot felul de pofta. Eu n-am avut. De multe ori ii ceream sa-mi aduca lucruri de care nu aveam nevoie, doar pentru ca lui ii placea atat de mult.

El: Totul decursese normal până atunci. Mersesem la toate controalele. Medicul ne asigurase de fiecare dată că totul o fie bine. Ea, era cea mai frumoasă și mai sănătoasă femeie însărcinată din lume...Numai că...

Ea: Insuficiență respiratorie. Se mai întâmplă. Lasă, că sunteți tineri, mi-a spus doctorul. Bine că n-a murit peste doi-trei ani. Ar fi fost mult mai dureros. Bine că n-ai murit și tu. Slavă Domnului, ești foarte sănătoasă. Poți să mai faci 20 de copii dacă vrei, nu ai de ce să-ți faci griji. Așa a fost să fie. Sigur că da, doar că eu îmi doream acest copil, nu pe altul. Era un copil dorit. Un copil care trebuia să trăiască...Copilul nostru... Și știam că va fi iubit toată viața... Atunci, eu trebuia să devin mamă...

El: Mi-a fost foarte greu să înțeleg de ce...Cred că atunci, acest copil ne-ar fi salvat. Singura mea greșeală a fost că l-am scos din calcul pe Dumnezeu cu felul lui ciudat de-a aranja lucrurile...

Ea: Nici nu au vrut să mi-l arate...El a fost peste tot...ca tată... sunt o groază de formalități...L-am îngropat, apoi la Ghencea...ca pe un om...

El: Mi l-au pus în brațe cu un certificat de deces. Nu știu când am alergat peste tot să completez fișele alea... Apoi, slujbă, cimitir, pomană...Una peste alta, am mai plâns o dată pentru mama...

Ea: Da...

El: Da...ne-am cam speriat atunci...Amândoi aveam nevoie de cineva...care să ne spuna că au mai pățit-o și alții...și ca o să fie bine...de o nenorocită de mângâiere...

Ea: Si după o vreme, a apărut mama. Nu știu cum ne-a găsit.

El: Când am văzut-o pe mama ei, m-am bucurat poate un pic cam tare. Ea era încă speriată. Îi era frică... așa, că tot ce face, e greșit...Și m-am gândit că maică-sa, ca mamă, o s-o consoleze mai bine decât aș fi putut s-o fac eu, ca om.

Ea: A intrat pe ușă plânsă, lefteră și cu o mare nevoie de compasiune. Hipopotamul care o futea pe ea, născut pe 26 ale lunii, îi vându-se tot și o dăduse pe ușă afară, cu un șut în cur.

El: N-a venit cu mâna goală. Ei i-a adus o icoană cu Maica Domnului pe sticla. Mai exact, pe un borcan dintr-acela mare, în care se țin de obicei murăturile). O capodoperă a genului abstract, cred... nu stăpânesc prea bine zona, pentru că Doamne iartă-mă, nu se vedea decât un singur ochi, celălalt atarnand în interiorul borcanului. Iar mie mi-a adus un pulover de la second-hand, respectivul pulover nefiind tocmai în pas cu moda, și pe deasupra destul de trecut de prima tinerețe. Dar cu timpul s-a dovedit foarte util. În nopțile răcoroase ne mai înveleam cu el pentru că era exact cât patul. Și de ce să nu privim lucrurile așa...am considerat că mi-a adus cadou o pătură...

Ea: Abia după vreo săptămână s-a oprit din plâns. Pentru ca după câteva ore să reînceapă când și-a amintit că eu, fiica ei, fusesem gravidă și că în tot timpul ăsta mă neglijase. Și că Doamne-Dumnezeule, ce mamă rea era ea. Bineînțeles că am consolat-o.

El: Când mama ei a aflat că Martin a murit la naștere, am avut parte de nu mai puțin de cinci leșinuri consecutive în numai zece minute. Urmate de alte trei din oră în oră. Iar țipātu' acela sfâșietor, de ce Doamne, nici astăzi nu mi-a ieșit din urechi. E incredibil cât de tare pot să sufere unii oameni, fără să simtă nimic...

Ea: Câteva săptămâni a trebuit să o consolăm noi pe ea, pentru că una două-cădea în nesimțire. Și nu putea să-și revină decât cu o masă consistentă, încheiată cu un pahar de vin bun, acest lucru lăsând o urmă adâncă în austerul nostru buget. Din nou am avut noroc cu acest băiat ... el alegând să nu-mi reproșeze niciodată nimic.

El: Ce vină avea ea că mă-sa era o pramatie? Bineînțeles, că o iubea foarte mult. Era mama ei, nu? Părinții nu ni-i alegem. E normal ca o fiică să-și iubească mama chiar dacă mama nu-și iubește fiica. Eu chiar înțeleg cum vine asta. În orice caz, a trebuit să ne obișnuim cu mă-sa prin casă, pentru că nu a mai dat semne că ar vrea să ne părăsească. Și pe bună dreptate, câtă vreme masa era asigurată, și vinul de fiecare dată franțuzesc, de ce ar fi făcut-o? Și-apoi unde era să se mai ducă ea, o femeie bătrână și singură? Pe străzi s-o violeze, din când în când, te miri cine? Am lăsat-o în pace. Probabil a fost o decizie în asentimentul Domnului Dumnezeu, pentru că în câteva luni s-a umplut casa cu îngeri. Pe sfântul Gheorghe cu sulita pictându-l în ulei, din considerente ascunse mie, chiar pe capacul de la Wc-u'. Fapt care m-a ajutat să descopăr o nouă și nebănuită taină a vieții-constipația.

Ea: Toți oamenii greșesc. Ești cu adevărat puternic când poți să ierți, nu? De ce i-aș mai fi reproșat mamei toată copilăria în care ea s-a ascuns de mine? La ce bun să-i amintesc că nu m-a îmbrățișat niciodată? Mai ales acum, când era clar că e la capăt de drum?

El: Și într-o după amiază, când casa noastră arăta deja ca biserica Sfânta Vineri, iar eu devenisem mai intim decât mi-aș fi imaginat vreodată cu Sfântul Gheorghe, cine ne calcă hotărât pragul? Cuviosul tata, înfășurat într-un steag alb vișiniu. De-o săptămână se pregătea de cel mai important derby al campionatului nostru de fotbal. Rapid, echipa lui de suflet, urma să înfrunte Steaua. Deși era foarte grăbit, am avut timp să i-o prezint pe aia care alerga gravidă pe marginea șoselei, el amintindu-și foarte greu de ea și apoi

pe mama ei. Și fără să ne întrebe de ce ea nu mai e e gravidă s-a așezat la masă, mâncându-ne tot, inclusiv măslinile și jumătatea de ceapă aproape uscată pe care de o săptămână nu ne înduram să o aruncăm...din economie. După care a plecat la meci. Dar nu singur, ci împreună cu mama ei, care între timp devenise o persoană foarte interesată de poziția în clasament a echipei Rapid București.

Ea: Tatăl lui era un tip simpatic. Sigur nu pentru toată lumea. Ca tată nu știu ce calități avea, dar, așa, ca om, era o prezență plăcută. Mărturisesc că am râs și eu la câteva glume de-ale lui.

Ei: N-am aflat niciodată ce a făcut Rapidu' în după amiaza aceea. Probabil un meci mare, pentru că după, nici tata nu a mai vrut să plece de la noi. S-a bucurat atât de tare încât a rămas să doarmă cu mama ei. Și am avut astfel deosebita plăcere să auzim o noapte întreagă de ce Steaua e o echipă de căcat, și de ce, filozofic vorbind, e mai bine să-i fuți tu pe ei în gură decât ei pe tine în cur. Imixtiunea fotbalului brut în filozofia religioasă s-a făcut într-o singură noapte. Și, dacă am numărat eu bine, cred că în patru etape. Prima scurtă, celelalte trei ceva mai lungi. Tatăl meu sărind cu o sprinteneală de invidiat, de pe stadion, direct în curtea bisericii. Și iată-ne două cupluri în două camere cu baie și bucătărie comună.

Ea: Viața noastră sexuală afectată de nașterea lui Martin, și care ușor-ușor, părea că începe să dea semne de viață, a încetat brusc și definitiv odată cu startul relației lor.

El: Toată noaptea făceau sex pentru că la anii lor, nu-i așa, ce mai aveau de pierdut? Și am auzit nume noi. Cocoselu lu' mama, Degețica lu' tata. Pentru că dialogau tot timpul, se întrebau- e bine așa, vrei altfel, dacă te doare spune-mi, nu mă doare, dar cum mă simți, uriaș, nu te mișca, nu te mișca...și apoi venea acel Oh-la-rio al lui tata! Timp de câteva săptămâni, am auzit de trei ori, uneori chiar de patru cinci pe noapte, acest strigăt înfricoșător de luptă al tatălui meu. După care întotdeauna urma o mică pauză, moment în care noi ne grăbeam să ațipim... Apoi tatăl meu, proaspăt convertit la filozofia mamei ei, într-un exces erotic, a vândut casa părintească. Supărat fiind pe noi, pe mine și pe iubita mea, că pe nepusă masă, încetasem orice fel de finanțare. El, tatăl meu, alegând să cheltuiască banii cu mama ei, prima dragoste adevărată din viața lui, pe aripioare picante de la K.F.C, pe placintele cu mere de la MacDonald's și , din cand în cand, pe tuica. Ba de vreo trei, patru ori, nu știu exact cu ce ocazie, au baut șampanie.

Ea: Iubirea e ceva foarte straniu. Cel puțin pentru mine. Întotdeauna am respectat acest sentiment. Și, de ce să nu recunosc, îmi plăcea să o văd pe mama fericită. Sigur, nu petrecea nici acum mai mult timp decât de obicei cu mine, chiar dacă locuiam împreună în câțiva metri pătrați. Chiar nu ne vorbeam câte două, trei zile. Dar ce mai era de zis?

EL: Și tata a revenit în forță la viață, nepomenind niciodată nimic, cel puțin în prezența mea, despre moartea mamei. A reînceput să scrie poezii, de ce să nu recunosc-drăguțe, pe care i le dedica mamei ei. Apoi i-a venit ideea să le publice, rugându-mă să-l ajut cu o relație ceva, să nu se ducă el și să-l refuze ăia, că-i fute în gură de nu se văd.

Ea: Mama întinerea cu fiecare zi. Era incredibil cât de bine putea să-i facă această relație. Toată noaptea râdea. Nu mai picta îngeri. Asta și pentru că nu prea mai avea pe ce, toată casa noastră fiind, presărată cu diferite chipuri stranii de îngeri. Ultimul chip de înger realizat de ea fiind al tatălui lui, devenit peste noapte, în viața ei, un sfânt.

El: Și ușor, ușor, inevitabilul s-a produs. Am început să-i deranjăm. Eu, ca tânăr responsabil, trebuia să merg la servicii, în consecință mă trezeam în fiecare dimineață la ora 6... ei se culcau târziu...casa fiind mică...oricât de atent umblam, făceam zgomot. Iar ea, iubita mea, avea în fiecare dimineață obiceiul de a mânca ceva înainte de a-și bea cafeaua. Frigiderul nostru era destul de vechi, și nenorocita aia de ușiță scârțâia de fiecare dată. Și apoi, întotdeauna ibricul de cafea era murdar de țuică. Fără țuică fiartă tatălui meu fiindu-i imposibil să scrie poezii noaptea.

Ea: Poate din cauză că nu stăteau singuri, relația lor a început după o vreme să șchiopăteze. În orice relație, ai nevoie din când în când de intimitate...Să umbli în chiloți, chestii de-astea. Ei nu umblau decât foarte rar în chiloți, pentru că de cele mai multe ori stăteau în pielea goală, fiind, spre norocul nostru, foarte destupați la minte. Noi eram mai reticenți. Eu, după naștere, rămăsesem cu un pic de aripioare, și el făcuse un pic de burtă...probabil că nu mai eram tocmai grațioși.

El: Si au urmat lupte crâncene. Noapte de noapte ne trezeam în mugetele de furie ale tatălui meu sau în sughițurile de plâns ale mamei ei. Ușile trântite și vorbele grele aruncate pe palier sau chiar în fața blocului de cei doi au trezit în vecini o interesantă și sinceră simpatie. Niciunul dintre aceștia

nemai dorind să-mi răspundă la salut. După o vreme renunțând și eu să le mai vorbesc.

Ea: Nu mai știam ce să facem. Am vrut chiar să fugim, dar nu aveam niciodată suficienți bani ca să plătim o chirie.

El: Și într-o primă noapte liniștită, după multe și încrâncenate lupte, am primit un telefon. Fix la orele două din noapte. Primul telefon personal de la tatăl ei. M-am emoționat foarte tare...

Ea: Și într-o noapte a sunat tata. Era prima oară când suna la noi. Plângea și m-a rugat să i-l dau la telefon pe el, pe care nu știa exact cum îl cheamă, pentru că vrea să-i spună ceva ca între bărbați...

EL: Prima discuție cu tatăl ei a fost foarte scurtă. M-a întrebat dacă sunt un tip bine croit, deoarece ar avea nevoie de ajutorul meu, pentru a-i cârpi unuia o pereche de palme, el personal nemaifiind la prima tinerețe.

Ea: Când el mi-a spus mie de ce anume îl căutase tatăl meu, a auzit și tatăl lui, care întâmplător nu dormea. Acesta din urmă, nevrând în ruptul capului să-l lase să plece singur pe fiul său. Așa am asistat, cu mama în lacrimi, la plecarea lor, a iubitului meu, despre care știam că nu este cel mai agresiv om din lume, împreună cu tatăl său, care între timp își prinsese părul cu o bandană, și își rupsesse maieul pe piept, să-l apere pe tatăl meu bun de nu știu cine.

El: Întâmplarea a făcut ca cel pe care trebuia să-l speriem să fie campion național la haltere și proaspăt medaliat cu argint la olimpiadă... în afară de asta, soțul legitim al tipei pe care o iubea tatăl iubitei mele. Pe scurt, acesta fusese plecat din țară pentru a apăra culorile patriei și când s-a întors, și-a găsit soția îndrăgostită de altcineva, care, colac peste pupăză, se mutase deja în propria lui casă. Și realmente a făcut o criză nejustificată de nervi, aruncându-l într-un moment de furie oarbă și inumană pe noul chiriaș, respectiv cel care îi futea nevasta, respectiv tatăl iubitei mele, în stradă. Din stradă fusesem eu sunat, pentru a rezolva această situație cu forța pumnului. În concluzie, a fost prima oară în viața mea când am luat bătaie împreună cu tatăl meu și cu tatăl ei, acest lucru strângând foarte tare relația de prietenie dintre noi, eu fiind nevoit să mă întorc acasă cu ei în brațe... Tatălui meu, mai trăgându-i chiar eu câteva ghionturi pentru că înjura foarte tare, amenințând pe toată lumea cu prietenii lui din tinerețe pe care dacă îi cheamă ia efectiv tot Bucureștiul în pulă și multe alte chestii de acest gen, care ne-au ajutat să mai luăm o dată bătaie până am ajuns acasă de la unii care nu au vrut în ruptul capului să înțeleagă că fusesem deja bătuți măr.

Ea: Iubitul meu și-a pierdut serviciul după noaptea aceea, pentru că a stat o săptămână în pat, șefii lui neputând să înțeleagă de ce. Tatăl lui a plecat a doua zi promițându-ne că se va întoarce împreună cu nu știu ce prieteni din tinerețe, foarte violenți.

El: Știam, atunci când a plecat tata, că nu se mai întoarce. Pentru că el nu avusese niciodată prieteni. Și în afară de asta, îl văzusem o dată ieșind din garsoniera de sub apartamentul nostru unde locuia o femeie cu multe pisici. După care l-am văzut intrând. Și-apoi iar ieșind și tot așa, de câteva ori. Și

mai fusese și discuția aia dintre noi, în care el îmi mărturisise, ca între bărbați, că s-a îndrăgosit de altă femeie. Și că el s-a gândit și la mine, când a hotărât să se mute la doi pași sub casa noastră, pentru că sunt fiul lui și vrea să mă știe aproape. Oarecum, se încurcase cu această femeie, pentru mine. Și, bineînțeles, dacă vreodată o sa am nevoie de el, să nu ezit să-l caut, el fiind dispus să-și dea și viața pentru mine...cum de altfel stiam.

Ea: Mama, dintr-una în alta s-a împăcat cu tata. Nu înainte de a șterge cu furie absolut toate chipurile de îngeri din casă și de a mă ruga să nu îi povestesc chiar totul tatălui meu.

El: Cel mai greu pentru tatăl ei a fost să înțeleagă din ce religie provine chipul angelic al tatălui meu investit cu acele aripi alb-vișinii, culorile Rapidului. Lui, fiindu-i destul de străin fotbalul, i-a fost aproape imposibil să priceapa ce anume a atras-o pe soția lui la tata. Au mai rămas după aceea să se certe încă vreo lună la noi în casă. Timp în care ea, iubita mea, a primit o ploaie de reproșuri din partea tatălui ei. Capul de acuzație fiind -cum ai putut permite o relație între mama ta și tatăl lui? Cu mine necatadicsind să schimbe nici măcar o vorbă, eu fiind fiul nenorocitului care îi pângărise nevastă.

Ea: În toată această perioadă mama a avut 16 căderi de calciu, soldate în ordine cu distrugerea televizorului color, care între timp ajunsese în camera lor, tata având nevoie permanentă de știri proaspete, a veiozei pe care o știam pe noptiera de la capătul patului nostru dar care între timp ajunsese, de asemenea, în camera lor, tot tata neputând să adoarmă fără veioză și nu în

cele din urmă a oglinzii cu rama de lemn de nuc, primul lucru pe care îl cumpărasem împreună cu iubitul meu, când ma mutasem în casa aceasta.

El: Și într-o altă binecuvântată dimineață, când ne-am trezit, nu i-am mai găsit. Tot în dimineața aceea nu am mai găsit nici cele șapte sute de mii, pe care le ascunsesem pentru plata întreținerii. După care nu i-am mai văzut niciodată...

Ea : Nu dormeam când au plecat. Le-am dat si ultimii nostri bani. Le-aș fi dat orice, numai să plece o dată pentru totdeauna. Cred că dacă ar fi căzut amândoi morți, n-aș fi simțit nici un regret. Nu-i mai iubeam. Mă vindecasem complet de ei. Pentru mine, dragostea părintească a fost ca o boală. Am încercat să plâng apoi, dar n-am putut decât să vomit.

El: N-am vorbit niciodată cu ea despre asta. Nici eu nu eram prea mândru de tata. Marele meu noroc a fost că eu apucasem să învăț trei lucruri vitale din copilăria mea alături de el, care m-au ajutat apoi la fiecare pas în viață. Să mă feresc de băutură, să nu-mi violez nevasta și să nu mă lupt niciodată pentru nimic, indiferent cât de tare mi-aș dori acel lucru. Îmi arătase, de-a lungul vieții, cu o răbdare supraomenească, ce se întâmplă dacă nu respecti aceste reguli.

Ea: Mama mea și tatăl meu m-au dezvățat să iubesc. Nu sunt supărată pe ei. Mă întreb doar dacă ei sunt fericiți, cu felul ăsta al lor disperat de a trăi ultimii ani de viață până la sânge. Singurul lucru care m-a deranjat a fost că eu a trebuit să mă port ca un părinte cu ei. Eu a trebuit să-i înțeleg. Eu a trebui să am răbdare cu ei. Eu și băiatul ăsta care a ejaculat în brațele mele.

El: Când am rămas singuri, casa a devenit deodată foarte mare. Ne-am luat o pisică, care după câteva zile a fugit. Apoi un câine, căruia i-a fost foarte greu să se obișnuiască cu noi. Schelălăind, primele două săptămâni, aproape seară de seară... Ea, însă, era de o zi la alta tot mai tristă. Și după ceva vreme, a încetat să mai vorbească cu mine...

Ea: Apoi...

El: Nu știu unde am greșit. O iubeam și știam că ea este femeia care trebuie să-mi facă un copil. Doar că ea...a hotărât să plece. Tot într-o bună dimineată. M-a sărutat plângând, lucru care m-a excitat din nou, a făcut dragoste cu mine, m-a așteptat să fumez o țigară apoi s-a ridicat, s-a îmbrăcat și-a pus câteva lucruri într-o geantă, și-a plecat. Am găsit mai târziu o scrisoare... E posibil să te îndrăgostești așa, pur și simplu de altcineva? Și dacă se întâmplă... ce faci cu omul care încă te iubește? Ii strangi mana si-I spui vezi c-am plecat? Si-I mai arunci asa, din usa, ca si cum nu s-ar fi intamplat nimic...nu mai fuma asa mult, c-ai ajuns la trei pachete pe zi, vezi ca becul de la baie e aprins si sa ai grija de tine?... Noi am crescut împreună. Ea nu mai e altcineva. Ea înseamnă și eu. Știu că sună patetic, dar e o parte din mine...Cea mai frumoasa...și... cum ar zice bunul meu tată... sa-mi bag pula dacă știu ce să fac...(*zambeste amar*)

tabloul 4

Ea: Diferența dintre viața mea și un film bun a fost că la mine nu s-au legat lucrurile. Am avut toate ingredientele succesului numai că ordinea nu a fost

cea mai fericită. Și când interpretezi rolul principal în propria ta viață, fără să cunoști dinainte scenariul, nu ai nici o satisfacție. În plus, e îngrozitor de obositor. Cred că de fapt... asta imi și doream... Numai ca stii cum se spune, ai grija ce-ti doresti ca Dumnezeu s-ar putea sa te ajute. Știam că el suferise foarte mult la moartea mamei lui și pur și simplu n-am putut să-i spun. Ce vină avea el? Am inventat o poveste încâlcită despre o iubire năucitoare, pe undeva pe străzile Parisului, și-am plecat..*(pauză)* După câteva luni am întâlnit-o pe mama lui. Mă aștepta aici. Un om bun. Dumnezeu a vrut să întâlnesc prima mamă din viața mea, dincolo. O mamă care nu era a mea, dar care nu m-a lăsat niciodată să văd acest lucru. Pe Martin nu l-am întâlnit aici. Și eram foarte nerăbdătoare să-l cunosc. Mi s-a spus că a fost trimis înapoi... pentru că de fapt el fusese trimis pentru mine nu pentru el...N-am prea înțeles, dar aici nu îți explică nimeni de două ori... Încă sunt stângace printre ei ... fac eforturi să mă adaptez. Si am mai aflat că Dumnezeu are un fel mai complicat de a aranja lucrurile. Pe care nu-l poți înțelege decât după ce ajungi aici. Și că el se miră de ce ne sperie atât de tare moartea când știm, de când ne naștem, că o dată și-odată se va întâmpla. El trimite moartea pe pământ doar când vrea să mai ridice îngeri. Nu din alt motiv. Și am mai aflat, de la cei care sunt aici de mai multă vreme, că e foarte posibil să nu mai trimită niciodată moartea pe pământ dacă nouă ne place atât de mult să trăim. Pentru că el ne iubește, și nu-i place să ne vadă suferind.

tabloul 5

Ea: Mama-singură. Mai bătrână. Pictează, cu succes, biserici. Apare destul de des în emisiuni televizate. Nu mai poartă mini. Nu se mai vopsește. Nu

mai leșină. Nu o mai pasionează filozofia. În plină luptă electorală pentru un post de consilier al municipiului București. Cu șanse reale.

El: Tata-singur. Azilul de bătrâni din Moreni. Fericit că în sfârșit echipa Rapid a ieșit campioană. Mai mult decât atât, joacă în liga campionilor și e la un pas să treacă în faza a doua a grupelor. Îndrăgostit pînă peste cap de infirmiera care îi schimbă așternuturile. A purtat deja o discuție serioasă cu ea, aceasta din urmă refuzându-i categoric avansurile, fapt care l-a înverșunat și mai tare. A inventat un foarte sofisticat sistem antifurt, pe bază de clopoței, folosit cu precădere la ușa de la intrarea în camera lui. Mă mai sună din când în când, amenințându-mă că mâine poimâine moare și el nu a apucat să îl vadă pe nepotul lui Martin, respectiv fiul meu și al aleia de alerga gravida pe marginea soselei.

Ea: Tata-paznic de noapte. În timpul liber încearcă să vândă broșura publicată pe banii lui, cum să fii fericit în 24 de ore, din care mai are câteva mii de exemplare. Fără succes, poporul român atingând între timp cote de extaz superioare fericirii. Avântat într-o relație platonicească cu o profesoară pensionară de desen tehnic. Singura femeie din lume care i-a citit broșura de mai multe ori. Și care l-a felicitat pentru incredibila lui inspirație de a băga bani într-o atât de mărinimoasă idee.

El: Mama...am început s-o uit...

tabloul 6

Ea: ...Am văzut că a început să bea. Din păcate nu pot să fac nimic. Mi-e foarte dor de el...M-au învățat aici că fiecare om are drumul lui. Și că nu poți să ajuți pe nimeni indiferent ce-ai face. Singura regulă la acest joc, de-a viața pe pământ, este că la sfârșit, trebuie să mori singur. Nu te poate conduce nimeni dincolo...dar e bine când te așteaptă cineva. În doi e, întotdeauna, mai ușor...

Tabloul 7

El: România 2014. Dumnezeu, dezamăgit, ne plouă...

SFÂRȘIT

